

Bayer Zsolt: Ganze Scheiße (1. rész)

2022 február 05. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Hát visszajött. Az egész sz...r. Vagy el se ment soha?

Die ganze Scheiße kommt zurück... Hát visszajött. Az egész sz...r. Vagy el se ment soha? Nincs hova visszajönnie, mert nem tud elmenni sehova? Hiszen mi magunk vagyunk a ganze Scheiße?

Huxley-t olvasgatom mostanában, megint, gyakran. Az El?adások az emberr?l cím? kötetet. Engedjenek meg előljáróban egy idézetet t?le – az els? világháború után ezt írta:

„Tartok t?le, hogy mindez az amerikai világhatalom kialakulásának elkerülhetetlen felgyorsulását eredményezi majd. [...] Mindnyájan gyarmatok leszünk. És Európa megsz?nik Európa lenni.”

Ez az elkésérít? Huxley-jóslat zakatolt a fejemben, amikor ezt olvastam:

„Amerikai professzor: Akinek háza van, cseréljen gyereket a hajléktalanokkal!”

Azért, amikor ilyesmit olvas az ember, aki még a Gutenberg-galaxisban töltötte életének legfogékonyabb részét, nos, olyankor megveregeti saját vállát, hogy „látod, ebben is igazad volt”, másrészt átjárja a pokoli rémület. De nem attól és nem azért, amit?l és amiért els?re bárki gondolná, hanem valami másért. De err?l majd kés?bb...

Nézzük el?ször a „professzort”. A cikk ezt írja róla:

„Joe Mathews az Arizonai Állami Egyetem Közügyek Iskolájának professzora. Az ASU Társadalmi Kohéziós Központjának munkatársa, valamint társelnöke a Modern Közvetlen Demokrácia Globális Fórumának, amely a népszavazással, valamint a demokrácia új formáival foglalkozó akademikusokat, újságírókat és aktivistákat tömörít. Számos szociológiai témájú írás szerz?je, amelyb?l most a San Francisco Chronicle-nek írt cikkét szemléljük.”

Szóval „közügyek iskolája”, „társadalmi kohéziós központ”, „közvetlen demokrácia” – blablabla, a jó öreg Joe is csak ugyanannak a bullshitnek része, amely... Amely? Mit is csinál? Van erre valami egzakt válaszunk?

Igen, van. Annak a nyugati „értelmiségnek” a tagja, amely éppen nekilátott szétverni a világot. Ismét. És éppen ez az „ismét” a legelkeserít?bb, a felismerés, hogy soha nincs új a nap alatt, és ganze Scheiße kommt zurück. A jó öreg Joe nem újdonság. Hanem ugyanaz a sz...r.

De amit most elmond nekünk, mégis figyelemreméltó és megdöbbent?.

A következ?ket fejtegeti – kérem a biztonsági öveket bekapcsolni!

„Ha Kalifornia valaha is valódi méltányosságot akar elérni, az államnak meg kell követelnie a szül?kt?l, hogy adják ki a kezeik közül a gyermekeiket.” Ez a felütése a „professzor úr” San Francisco Chronicle cím? lap hasábjain jegyzett írásának. S még a következ?ket olvashatjuk:

„Az én megoldásom egyszer? – folytatja –, és amíg a jogszabály elfogadására várunk, már most is cselekedhetünk.” „Ameddig a jogszabály elfogadására várunk” – ez az egyik leghátborzongatóbb kitétel. Mert ebb?l a félmondatból nem csak a formállogika szerint következik, hogy már be is adtak egy ilyen jogszabályt. Vagy mostanában készülnek beadni...

S hogy mi lenne a jogszabályban el?írt „gyermekelengedés”, „a gyermek kötelez? államnak adásáig” a lehetséges és üdvös cselekvés? Joe válaszol: „A gazdagok adják gyermekeiket a szegényeknek, a szegények pedig a gazdagoknak. A háztulajdonosok elcserélhetnék gyermekeiket a hajléktalanokkal.”

Senki nem vádolhatja a „professzort” azzal, hogy kertel, és nem beszél egyenesen, világosan. S mi sem természetesebb, mint hogy a „professzornak” igencsak jó oka van minderre, s?t több oka, és ezek az okok mind-mind a jó öreg társadalommérnökösködésre vezethet?ek vissza.

Lássuk:

Az egyik ok, hogy a „gazdagok privilégiumai” örökl?dnek, és ezt az „igazságtalan” örökl?dést meg kell törni, meg

kell szüntetni, méghozzá úgy, hogy első körben a gazdagok gyerekeit odaadjuk a szegényeknek, míg a szegények gyerekeit a gazdagoknak.

A másik ok – és ehhez egyenesen Szókratészt hívja segítségül! –, hogy a „gyermeket közösen kell birtokolni, egyetlen szülő se ismerje saját utódait, és egyetlen gyerek se ismerje a szüleit.” Ennek nagy példája például a „professzor” szerint, hogy „a polgárok nem a fiaikhoz, hanem a társadalomhoz lesznek hűségesek.”

A „professzor úr” természetesen nagyon türelmetlen – ezek mindig nagyon türelmetlenek –, és szerinte nincs idő halogatni az „általános árvaság” intézményét. Mivel – mondja – „úgyis folyamatosan nő az árvák száma a világban. És amúgy is növekszik a család iránti „érdektelenség”. A kötelező árvaságnak és a gyerekek kötelező „beszorgálásának” az is hatalmas haszna lenne, hogy „elősegítené a baloldali törekvéseit, azaz az elavult nemi normák és a fehér felsőbbrendűség lebontását.” Továbbá magától értetődően egyszer s mindenkorra felszámolná a hagyományos családmódellet elavult és káros modelljévé. Ez pedig azért is nagyon fontos – így a „professzor” –, mert általában „a szülők állnak a baloldali újítások útjába”, és a szülők elleneznek mindenféle „progresszív törvényjavaslatot”.

A „professzor” sajnálkozik, és tudja, hogy „a kiváltságaikhoz reménytelenül ragaszkodók” majd ellenállnak és kritizálni fogják az „első nagyszerű, gyerekcserés megközelítést árvaságról, továbbá a gyerekek kötelező állami neveléséről szóló progresszív javaslatait. De az ellenállók természetesen nem számítanak, amikor ilyen szép, fényes jövőt állunk. Ezt a „professzor úr” így festi fel:

„Lehet, hogy ez a kényszerítés disztópikusan hangzik. De képzeljük csak el azt a szolidaritást, amelyet az általános árvaság teremtene.” Továbbá: „Az egy rendszerben nevelkedő gyerekek nem tudnák-e könnyebben együttműködni az éghajlatváltozás és más globális problémák megoldásában?” És még ezt is kifejti: „Ne tördj a kritikusokkal, mert nekik egyszerűen nem látják, hogy a méltányosságra való könyörtelen törekvésünk hogyan szülhet egy szép, új világot.” (Köszönet Rádi Baláznak, a Makronómnak és a Mandinernek, hogy elérhetővé tették ezt a cikket!)

Nos, szeretném felhívni a figyelmet egy fontos szókapcsolatra, fogalompárra, amelyet a „professzor úr” használ. Ez lenne az: „Könyörtelen törekvésünk”. Ezt semmiképpen se felejtsük el, és erre majd még visszatérünk, párhuzamosan azzal, hogy mi és miért annyira hátborzongató ebben az egész területben.

De addig forduljunk ismét Huxley-hoz:

„Tehát most azzal a rémes valószínűséggel kell szembenéznünk, hogy több írástudatlan lesz a földön, mint volt valaha. Ugyanakkor számolnunk kell azzal is, hogy ezek az írástudatlanok nem egy hagyományos társadalom írástudatlanjai lesznek – ahol annyira nem is volt lényeges, hogy írástudatlan-e valaki vagy sem, hanem egy teljességgel szétesett hagyományos társadalom keretei között fognak élni, amelynek romjain a nyugati civilizáció legrosszabb elemei vernek gyökeret.”

Az ezen sorok megírása óta eltelt 50-60 évben az emberiség homlokegyenest az ellenkezőjét tette annak, amit tennie kellett volna, ennek következtében pedig mind az anyagi, mind a spirituális, mind a szakrális világban vesztesre állunk – önmagunkkal szemben.

És egyetleneg mentésünk lehet – ha vagyunk annyira ostobák, hogy ezt elfogadjuk mentésnek, és miért is ne lennénk ennyire ostobák? –, hogy nem mi vagyunk az elsőek.

Hanem a sokadikok vagyunk.

Die ganze Scheiße kommt zurück...

Hát visszajött. Az egész sz...r. Vagy el se ment soha? Nincs hova visszajönnie, mert nem tud elmenni sehova? Hiszen mi magunk vagyunk a ganze Scheiße?

(folytatjuk)

Bayer Zsolt - www.magyar nemzet.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló